

Please note! This is a self-archived version of the original article.

Huom! Tämä on rinnakkaistallenne.

To cite this Article / Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Salonen, K. (2020) Poikkeusoloissa olo on poikkeuksellinen. TAMKin johtoryhmäblogi, 1.10.2020.

URL: <https://blogs.tuni.fi/tamkjohtoryhma/johtoryhma/poikkeusoloissa-olo-on-poikkeuksellinen/>

Poikkeusoloissa olo on poikkeuksellinen

1.10.2020 — Kukka-Maaria Korko

Tunnetko kulkeneesi yli puoli vuotta sumussa? Tuntuuko sinusta arki ja juhla samalta? Huomaatko käyväsi selviämistaistelua? Onko näkymä tulevaisuuteen sumea? Onko siitä huolimatta voittajaolo?

Nämä ovat tuttuja tuntemuksia pandemian keskellä kärvistellessä. Poikkeusoloissa olo on poikkeuksellinen. Keho ja mieli ovat valmiita kohtaamaan mitä vain eteen sattuvaa. Toisaalta tuttua, koska tällaista se aina on uuden äärellä, jännittävää. Arvoituksellinen tulevaisuus haastaa pohtimaan asioita uudesta näkökulmasta ja pakottaa pois mukavuusalueelta. Toisille se sopii ja toisille ei. Omat arvot ja asenteet sekä asioiden tärkeysjärjestys muovautuvat uudelleen. Päässä tapahtuu mielenkiintoisia kudelmia, kun ympäristö haastaa selviytymään. Tuntemukset ovat aaltoliikettä, hyvän ja pahan kamppailua.

Maustetta tähän kaikkeen tuo se, että onnistumisen mittarit eivät muutu. Korkeakoulu elää omaa elämäänsä; valmistujia, ulkoista rahoitusta ja kansainvälisyyttä on tuotettava, vaikka työkalut ovat hakusessa ja ihmisten liikkuvuus nollassa. Kauppaakin pitäisi syntyä ja rakentaa luottamuksellisia asiakassuhteita uusien ihmisten kanssa etätempuilla. Onneksi ihminen on sopeutuvainen olio ja olemme uskomattomalla tavalla pystyneet vastaamaan tähän mahdollittomaan. Poikkeuksellinen olo rintapielessä on muuntunut energiaksi ja edessä hämmöittävä usva ja sumu ovat mahdollistaneet paremman näkyvyyden kuin koskaan. Miten pimeässä voikin nähdä näin hyvin?

Etätyössä painimme monien roolien ja olemattoman ergonomian armoilla. Olet samaan hengenvetoon isä, äiti, johtaja, opettaja, remontoija, pyykkäri ja olkapää. Maisemakonttorin hälinä ja möly eivät tunnu enää missään etätyöhön verrattuna. Siitä huolimatta tässä kaikessa on joitain tosi siistiä.

Onneksi emme tiedä, milloin olemme perillä. Haluammeko edes tietää, kuinka paljon tätä kummallista matkaa on vielä jäljellä. Eletään täysillä tätä päivää, soudetaan ja huovataan mikä raameista irtoaa. Tarina on kesken ja niin saa ollakin. Voimme itse kirjoittaa sitä päivä päivältä, ja jonain päivänä olo kenties normalisoituu. Sitten varataan matka, järjestetään juhlat, yskitään, halataan ja kätellään, kuten vanhaan hyvään aikaan. Vai käykö sittenkin niin, että poikkeukseton olo on tylsää? Päätä itse!

Kirjoittaja: Kai Salonen, johtaja Media, musiikki ja taide -osaamisyksikkö